SZOCIALISTA AGITÁCIÓS IRATOK 15. SZÁM

A SZOCIÁLDEMOKRATA PÁRTSZERVEZET

IRTA: BUCHINGER MANÓ

BUDAPEST
A NÉPSZAVA-KÖNYVKERESKEDÉS KIADÁSA ∞ 1918

1—20.000-ig Ára 20 fillér

Világosság könyvnyomda rt. Budapest.

„Én is szervezett munkás vagyok!"

Ezzel a büszke és sokatmondó kijelentéssel találkozunk ma már munkástársaink ezrei és ezrei részéről, valahányszor a munkásság nehéz helyzetére tereljük a szót. Valóban egynéhány esztendő óta nagyot változtak az idők. Nagy és örvendetes a haladás, mert míg ezelőtt csak kevesen voltak tisztában azzal, hogy mennyire megtisztelő jelző az, ha valaki azt mondhatja magáról, hogy: „én is szervezett munkás vagyok", és kevesen voltak, akik legalább a szakmai szervezet jelentőségét ismerték volna; addig ma mindinkább a ritkaságok közé sorolható az az ipari munkás, aki még a gazdasági szervezkedés végtelen nagy jelentőségét sem ismerte fel. Az utóbbi esztendők ezerfajta keserves nyomorúsága a szervezett munkások táborától távol állók tizezreinek és újabb tizezreinek nyitotta fel a szemét. Akiknek nehézkes agyába még ezeknek az utolsó esztendőknek borzalmas megpróbáltatása sem tudta a szervezkedés szükségességének gondolatát belekalapálni, azokhoz hozzáférkőzött a szüntelen buzgó *meggyőzés* munkája, az *agitáció*. Ennek a soha meg nem szünő és a legutóbbi egy-két esztendő alatt óriási arányokban fokozódó agitációnak nem is maradhatott el az eredménye. A magyarországi szakszervezeteknek taglétszáma ma már majdnem kétszer akkora, mint amilyen a háboru előtt volt. Tulzás nélkül büszkélkedhetnek a munkásság szakmai szervezeteinek bizalmiszemélyei, fér-

fiak és nők egyaránt, a magyar munkásmozgalom e valóban derék és kitünő gárdája azzal, hogy még egynéhány erős mozdulat és együtt lesz a szervezett munkásságnak *első negyedmilliós tábora*. Büszkén és teljesen jogosult önérzettel mondhatja magáról e tábornak mindegyik tagja: „*én is* szervezett munkás vagyok". Büszkeséggel teheti, mert önérzetét csak emeli az a gondolat, hogy e tábornak ekkora megnöveléséhez ő is hozzájárult. Személyes csatlakozásával csakugy, mint agitációs munkájával is, növelte e tábor nagyságát. Önérzetét még növelheti az is, hogy nélküle és e tábornak ekkora megnagyobbodása nélkül a magyar munkásság harcos gazdasági szervezetei *nem érhették volna el azokat a nagyszerü, szép eredményeket*, amelyekről a szervezetek kimutatásainak hatalmas számoszlopai csakugy tanuskodnak, amint tanuskodik erről a magyar ipari munkás kereseti és mühelyi viszonyainak megjavulása. Hogy az ipari munkás ma már nem az az *olcsó János*, aki volt évekkel ezelőtt, s nem az a mindenki által lenézett *„közönséges mesterlegény"*, mint akit ezelőtt láttak benne az ugynevezett „felsőbb osztályok" hozzátartozói: ez a szakmai szervezeteknek köszönhető. Viszont a szakmai szervezetek nem vivhatták volna meg azokat a gyönyörü csatákat, amelyekről fiatal történetük minden lapja szól, ha a munkások tizezreinek tömegei nem siettek volna lelkesen e szervezetek lobogói alá.

Mindezt ma már az ipari munkások óriási, tulnyomó része belátja és elismeri. S voltaképen ezt a belátását akarja kifejezésre juttatni akkor, amikor büszkeséggel mondja magáról, hogy: „Én is szervezett munkás vagyok!" Azonban a legtöbb munkás mégis csak gyakran megfeledkezik arról, hogy a munkásosztály nagy és magasztos *szabadságharcának* jelentőségét csak az a munkás értette meg teljesen, aki nemcsak a gazdasági harcoknak a katonája, hanem aki felfogta azt az igazságot, hogy a munkásosztály felszabadulásának végállomásaihoz csakis a gazdasági és a politikai küzdelem *kettős vágányán* lehet

eljutni. Ma még a legtöbb munkás megfeledkezik arról, hogy

csak egyik lábával áll a munkásmozgalomban

az a munkás, aki csak szakmai szervezetének tagja, aki nem jutott még el odáig, hogy a politikai pártszervezetet *épp oly sokra becsülje,* mint amily becsben tartja gazdasági szervezetét. Pedig kevés és egyszerű gondolkodással a munkás meg kell, hogy találja ezt az igazságot.

A gazdasági szervezetbe a munkást az a meggondolás kergeti, hogy két kezének *munkaereje* minden jöttment kizsákmányoló szabad prédája mindaddig, amíg a munkás ez ellen nem tesz semmit. Mihelyst a munkás ezt az egyszerűnek látszó, de valójában forradalmi jelentőségű igazságot felismeri, mihelyst körülnéz műhelyben és gyárban, hogy kik lehetnének társai a kizsákmányolók részéről jövő támadás visszaverésében, *összeáll munkástestvéreivel,* osztályos társaival. S amire az egyes munkás egymagában véve sohasem volna elég erős, azt a műhely, a gyár, vagy az egész ipari szakma munkásai *együttesen véghezviszik.*

A gazdasági szervezetben megalkotják azt a harci fegyvert, amelyre a mindennapi küzdelmekben szükségük van. A szervezetben rendes *hadseregyé formálódnak* és együttes erővel valamennyien felveszik a harcot a kizsákmányolók valamennyie ellen. Ám mihelyst elgondolkodnak ezeknek a mindennapi kenyérért való küzdelmeknek *az esélyein,* mihelyst nyitott szemmel nézik mindazt, ami körülöttük történik, máris jogos haraggal állapithatják meg, hogy milyen *egyenlőtlen fegyverek* azok, amelyek felett a két harcos szembenálló tábor rendelkezik.

A leggyakoribb és a legszembetünőbb esetek ezek: a munkás azt látja, hogy amikor a kizsákmányoló összeáll gyárostársaival, hogy a munkások jogos gazdasági követeléseit *visszaverje,* ezt megteheti *szabadon,* anélkül, hogy ebben bárki meggátolná. Azonban a munkás, vagy az ő nevében cselekvő szervezet a gazdasági nyomoruság által

rádiktált harcot csak nagy titokban, ugyszólván csak lopva készitheti elő, mert *minden erőteljesebb mozdulatánál* ott áll a rendőr, a csendőr, a szolgabiró, a kormány, egyszóval

az egész államhatalom,

hogy reá — szükség esetén — irgalmatlan kegyetlenséggel lecsapjon. Évtizedeken keresztül a magyar munkásság a *tiltó törvények és rendeletek* százféle láncaival volt lekötözve, szervezetei meg sem mozdulhattak. A kizsákmányolók ezalatt szabadon garázdálkodhattak és misem akasztotta meg őket abban, hogy a munkás munkaerejét a végsőkig kiuzsorázhassák. Amennyiben ez az állapot a legutóbbi években valamennyire enyhült, ez csak azért történt, mert a munkásság tábora közben akkorára megnőtt, hogy *nagy számánál fogva félelmetessé vált.* Ám száz és száz esetet fel lehet sorolni, amely mindazt bizonyitja, hogy tulajdonképeni *szervezkedési szabadsága* a magyar munkásnak még ma sincsen. Egy másik — legszembetünőbb — jelenség az, hogy a munkás bármily elszántan harcol azért, hogy munkaerejéért olyan tisztességes munkabért küzdjön ki magának, amely mindennapi megélhetését félig-meddig biztositja, *ez a megélhetés mégis csak lehetetlenné válik azért, mert az állam politikája oly csapnivalóan rossz,* hogy a munkáltatótól bármennyit is kiharcol a munkás, megélhetése az államkormányzat mostohasága és ezerszeres mulasztása miatt, mégis a türhetetlenségig sülyed.

Ez az egy-két példa is azt mutatja, hogy a munkás megélhetésének biztositására a gazdasági szervezkedés keretében folytatott küzdelem *nem elegendő.* Azonkivül, hogy a szervezett munkás a mindennapi kenyérért akár mindennap verekszik a munkáltatójával, verekednie *kell* azért is, hogy *az államot olyan politikára, olyan intézkedésekre kényszeritse,* amelyek a munkásosztály helyzetét *általában* is meg tudják javitani. A szakmai szervezet keretében ez már azért sem lehetséges, mert mig egyfelől

a szakmai szervezetet kerete és kiterjedése arra utalja, hogy küzdelmeiben megmaradjon *az egyes ipari szakma* érdekei megvédelmezésének területén, addig másrészről az állam sem lehet tekintettel az egyes *szakma* kívánságaira, hanem csakis az egész népesség lehet az, amelyért, vagy amely ellen cselekszik. Ezenkívül az egyes szakmai gazdasági szervezet már akkor is ezerszeresen *túl van halmozva munkával,* ha csak azt az egy hatalmas feladatát akarja becsületesen megoldani, hogy állandóan a szakma munkásainak érdekeiért harcoljon. Már ez a körülmény is azt mutatja, hogy

a szakma és a szervezet vezetőségétől nem várhatunk mindent.

Ha felismertük azt a bár szomoru, de való: igazságot, hogy nem elég letipornunk kizsákmányolóinknak azt a szándékát, hogy munkaerőnkért éhségbéreket fizessenek, továbbá ha felismertük, hogy a munkáltatókat ebben a szándékukban segiti az államhatalom, akkor nyilvánvaló, hogy a munkás csak akkor érheti el a célját, amely őt már a gazdasági szervezetbe is vezette, ha *nemcsak* gazdasági alapon, de *politikai alapon is* szervezkedik. Való igaz, hogy a szervezett magyar munkásság táborának nagyrésze ezt is megtapulta már. Hiszen e tanulság nélkül nem volna megérthető az az évtizedek óta tartó szivós, lankadatlan küzdelem, amelyet a magyar munkásság *az állam politikájában való érvényesülése* legelső és legfőbb eszközéért, a demokratikus *választójogi reformért* folytatott. Szebbnél szebb fejezetei is vannak már ennek a küzdelemnek. Gondoljunk csak azoknak a tömegsztrájkoknak a sorozatára, amelyben a magyar munkásság hatalmas akarata már annyiszor megnyilvánult. Gondoljunk csak arra a haragos mozdulatára, amely 1912 május 23-án jutott kifejezésre s amióta a demokratikus választójogi reformnak halottjai, mártirjai is vannak már. Ezenkívül még mindannyiunk élénk emlékezetében áll a háromnapos

nagyméretü tömegsztrájk, amely nemcsak a munkások *teljes politikai érettségéről* tett tanuságot, de amely egynegyedmilliónyi munkásnépnek felvonulásával azt is megmutatta, hogy *számbeli* tekintetben sincsen ebben az országban politikai tábor, amely a magyar munkások erejével — s ha kell elszántságával — egykönnyen dacolhatna. Mindez azt mutatja, hogy a magyar munkásság nincsen hijával a politikai öntudatnak sem.

Azonban egy másik fontos tekintetben

a harcos tábor felszerelése és fegyverzete hiányos.

A választójogért, a politikai felszabadulásért folytatott eme gyönyörü és dicsőséges küzdelmek megmutatták, hogy mennyire érett a magyar munkásságnak az az akarata, hogy a mühelyben és gyárban rárakott láncainak letörésével együtt a politikai rabság alól is fel akar szabadulni. A hiba csak az, hogy mindezen megmozdulásai bizonyos fokig csak *alkalmi* megmozdulások voltak. A politikai népgyülések tizezerein ugyancsak a magyar munkásságnak forró lelkesedése nyilvánult meg. Mindezekben a fellépésekben a szervezett munkások tábora becsülettel állta meg a helyét és rágalmazónak kellene odaállitani azt az embert, aki ezt tagadásba venné. *Mégis hiányos* ez a politikai küzdelem mindaddig, amig nem válik oly teljessé és *állandóvá*, mint amilyen teljes *és szakadatlan mindennapos* az a harc, amely a gazdasági szervezet keretében folyik. Ennek azonban egyedüli módja és lehetősége az, ha ugyanolyan tökéletes berendezésü *politikai szervezeteket teremt a munkásság politikai küzdelme* számára, mint amilyeneket meg tudott alkotni gazdasági harcainak megvivására. Nincsen ma már olyan szervezett munkás, aki meg ne értené, hogy a gazdasági szervezetet egyetlen napig sem nélkülözheti. *Aminthogy nem szünetel a kizsákmányolás a gyárban*, ugyanugy nem szünetelhet *az ellene való cselekvés*. Alig fejeződött be valamely harca a gazdasági szervezeteknek, máris uj

harcra készül. Ezeknek a küzdelmeknek folyamán fejlődik, *erősödik és terjeszkedik* a gazdasági szervezet, ezek alkotják életét és a szervezett munkás egy pillanatig *sem áll ki a sorból*, mert érzi, hogy ezzel a félreállásával saját mindennapi életérdekeinek válnék árulójává és egyben szervezetének megrontójává. Azt kell tehát megérteni és megtanulni, hogy

a politikai pártszervezetek munkája sem türi meg a szünetet.

Ha meggyőződtünk arról, hogy gazdasági harcunkban a reánk váró munkának csak a felét végeztük el, ha tudjuk, hogy helyzetünk megjavításának utján ez *csak az egyik lépés*, akkor a politikai mozgalom feladatait sem lehet egyetlen pillanatra sem elhanyagolni. Fentebb megemlékeztünk az általános választójogért folytatott küzdelemről, mint olyanról, amely a legégetőbb és legfontosabb követelésünk. Meg kell majd emlékeznünk arról is, hogy a választójog — jóllehet a munkások ezidőszerint való legsürgősebb, de azért — mégsem egyetlen politikai követelése. Beszélnünk kell azonban még arról is, hogy maga a választójogi követelés, amelyért ennek az országnak a munkássága tengernyi áldozatot hozott, ez sem érhető el *állandó* politikai agitáció és *szakadatlan* politikai munka nélkül. A szakmai szervezetekben lezajló csatákat sem vivják meg a munkások ugy, hogy e harcok érdekében csak időről-időre dolgoznának. Az igazság az, hogy ezeknek a kenyéréért folytatott ütközeteknek megvannak a *forró és döntő napjai*. De sikerüket *az előkészületek, a napnap után megtartott értekezletek*, a soha, egyetlen óráig sem szünetelő agitáció és *a sajtó, a nyomtatott betü* hatalmas erejü eszközeivel folytatott *felvilágositás* munkája teszik biztossá. Minden munkásnak be kell látnia, hogy a választójogért és a munkásság egyéb sok más politikai követeléseiért való küzdelmek helyes előkészitésének és majdan való biztos sikerének is *csak az* lehet a célravezető

módja. Aki azonban ezt belátta és mégsem ismeri el kötelességének, hogy ugyanolyan buzgalommal és lelkiismeretességgel dolgozzék politikai pártszervezetében, mint amilyennel gazdasági szervezetében dolgozik, az nem büszkélkedhetik azzal, hogy mint osztálytudatos szociáldemokrata a kötelességét teljesítette volna. *Aki nem tagja politikai pártszervezetének,* aki nem áldozza fel szabadidejének *hetenként legalább egy-két óráját,* az még nem mondhatja magáról, hogy „én is szervezett munkás vagyok", mert valójában *csak az a szervezett munkás,* csak az az osztálytudatosan szervezett szociáldemokrata, aki tagja és *tevékeny munkása* a szakmai *és* a politikai szervezetnek.

A szervezett munkások nagyrésze eddig — tévesen — úgy nézte a dolgokat, mintha a politikai pártszervezetnek nem volna meg a maga mindennapos munkája és mindennapi kötelessége. Hogy ez mekkora tévedés és hogy e téves felfogásnak az egész munkásmozgalomra mily károsak a hatásai, az könnyen kimutatható. Példaképen gondoljunk csak arra, hogy ma a szervezett munkások nagyrésze tagja az Általános Fogyasztási Szövetkezetnek. Lehetségesnek tartaná-e csak egyetlen értelmes munkás azt, hogy a Fogyasztási Szövetkezet állandó agitációs munkáját a szakmai szervezet intézze el. Avagy elképzelhető-e, hogy a Szövetkezet magára vállalhatná a szakmai szervezet teendőit? A munkásmozgalom ezen két fontos ágazatának mindegyike *külön keretekben* folytatja le a maga ezerféle munkáit és teendőit. Ha egy és ugyanazon emberek részéről is, mégis külön folyik ezen egyformán fontos és szükséges szervezetek messze szétágazó és elterjedő érdekeiért a szakadatlan munka. Hasonlóképen el sem képzelhető a munkások politikai pártjának, a szociáldemokrata pártnak egészséges és a munkásosztály nagy harcát *megtermékenyítő élete* anélkül, hogy ne volnának pártszervezetei, amelyek keretében az elvtársak *csakis a párt politikai munkáján* és agitációján dolgoznak. A sürgős tennivalók egész hosszu sorozata akad már ma is ezekben a pártszer-

vezetekben. Azt nem is kell hosszasabban magyaráznunk, hogy

mihelyst az általános választójog törvénnyé válik,

a pártnak itt kell állania teljesen jól felszerelt és kiépitett szervezetekkel, különben a választójogi reformnak az előnyeit politikai ellenségeink fogják elharácsolni előlünk. A választójog *a választópolgár lakóhelyéhez* van kötve. Aki választójogát majdan gyakorolni akarja, azt nem teheti meg a mühely, a gyár vagy a szakmai szervezet területén, hanem csakis abban a kerületben, amelyben lakóhelye van, vagy annak körzetében. Ez maga is azt bizonyitja, hogy *a helyes választási agitáció* bizonyos *területhez való kötöttséget* tesz szükségessé. Ha tehát elérkezik annak az ideje, hogy évtizedes, sokszor véres küzdelmeinknek és agitációnknak gyümölcseit learassuk, ha elérkezik a választások ideje, amikor minden erőnkkel és minden idegszálunkkal azon kell majd dolgoznunk, hogy *a parlamentbe a dolgozó nép szószólói jussanak* a mai kizsákmányolók képviselőinek helyébe, akkor ennek a harcnak a sikere kizárólag attól függ majd, hogy mennyi erővel és mennyi ügyességgel tudjuk a szociáldemokrácia igazságait *minden proletár lakásába* eljuttatni. Óriási munka vár e tekintetben minden igazán meggyőződött szocialista érzésü szervezett munkásra. De ez a nagy munka máskép el nem képzelhető, csak ugy, ha erre a célra megfelelő szervezeteket alkot maga a munkásság. Minden választókerületben ott kell lennie a szociáldemokrata pártszervezetnek vagy pártkörnek és ez a szervezet csak akkor mondható célravezetőnek és egészségesnek, ha a szocialista politikai agitációnak és felvilágositásnak olyan *központjává* alakul, mint amilyen központja a szakmai, gazdasági harcnak és a velejáró agitációs munkának ma az egyes szakmai szervezet. Azonkivül, aminthogy a gazdasági szervezet képtelen volna nagy hivatását teljesiteni, ha nem volna táborának *megfelelő hadállása és felsorakozása* a szakma *egész területén*, ugyanigy hiányos a kerületi párt-

szervezet mindaddig, amig el nem éri szervezetének helyes tagozódását. Az egész szakmát felölelő *nagy taglétszám:* ez a szakmai szervezetnek *husa-vére,* a minden mühelyben és gyárban állandóan és szüntelenül agitáló *bizalmiférfi:* ez *a keze-lába.* A politikai pártszervezetnek ugyancsak arra van szüksége, hogy az elvtársak nagy tömegei felkeressék, különben állandó *betegsége a vérszegénység,* amely mindennemü egészséges és alapos tevékenységét lehetetlenné teszi. Meg sem tud mozdulni, ha nem akad állandóan elegendő lelkes, meggyőződött elvtárs a rendelkezésére, hogy kiépitse a választókerületen belül levő egyes *szavazóköri csoportokat,* a bizalmiférfiak egész seregére van szüksége, hogy akadjon ezek köréből elegendő számu lelkes ember, aki elvégzi az egyes *utcákban* és az egyes *házakban* a pártbizalmiférfiak fáradságos, de hálás hivatását. Ez annyira fontos és sürgős gondja a magyarországi szociáldemokrata pártnak, hogy tulzás nélkül mondhatjuk: *hiába áldoztunk* évtizedeken keresztül munkát szabadságot és életet, *hiába küzdöttünk* a választójogi reformért, ha nem sikerülne a kerületi pártszervezeteknek mielőbbi alapos fellenditése.

Ámde sok elvtársnak az is tévedése, ha azt hiszi, hogy a pártszervezetekben való tevékenység nem fontos mindaddig, amig a választási agitáció el nem érkezik, vagy ha azt hiszi, hogy a kerületi pártszervezetnek csak a választási agitáció és a választások vezetése volna az egyedüli hivatása. Az igazság ebből csak annyi, hogy jól kiépitett kerületi pártkörök vagy pártszervezetek nélkül a választási agitáció és a *választási harc egyáltalán el sem képzelhető.* Emellett azonban még nagyobb igazság az, hogy

a pártszervezetekre máris ezer olyan munka vár, amelynek ma nincsen gazdája.

Amig csak kevés volt a szervezett munkások száma, addig egy-egy szakmai szervezet a munkásmozgalom min-

den dolgát, minden ügyes-bajos elintéznivalóját könnyen vállalhatta. De a magyar munkásmozgalom óriási és még hozzá hirtelen fellendülésével a gazdasági szervezet *minden erejét kizárólag* a munkások közvetlen szakmai, gazdasági érdekeinek kell, hogy szentelje. Ez az egyik forrása annak a fejlődésnek, mely parancsoló módon azt diktálja nekünk, hogy *ujabb szervezeteket* állitsunk a munkásmozgalom nagy céljainak szolgálatába. A másik forrás a magyar munkásmozgalom nagy fellendülése és ujabb és *ujabb rétegeknek* hozzá való csatlakozása. Mások a feladatai a munkásság pártjának addig, amig csak egynéhány ezer munkásról van szó és másoknak, messzebbre elnyulóknak kell lenniök a célkitüzéseknek akkor, ha a kezdetben kicsiny, szük körre szoritkozott csapatból, százezreket felölelő *nagy pártta* lettünk. Azok a százezrek azért csatlakoznak a szociáldemokrácia zászlója alá, mert felismerték azt az igazságot, hogy a dolgozó nép érdekeivel *a szociáldemokrácián kivül senki sem törődik*. Különösen nem törődik a dolgozó nép érdekeivel senki *ebben* az országban és ennek fővárosában. Nemcsak az állam politikája olyan Magyarországon, hogy a munkások érdekeit szabad prédának tekinti. Példátlan bünös módon elhanyagolja dolgozó osztályának érdekeit az ország fővárosa csak ugy, mint minden vidéki városa és minden egyes községe. Azoknak a gyalázatosságoknak, amelyeket *a községi politika terén* el kell szenvednünk, se szeri, se száma. Lelkiismeretlenebb és tehetetlenebb gazdálkodást messzi országokban aligha találnánk. Ezeknek a bünöknek az állandó feltárása, a községi gazdálkodás botrányainak állandó üldözése és a munkásság számtalan érdekeinek ezen a téren való megvédelmezése lehetne — és a jövőben kell is, hogy legyen — a kerületi pártszervezeteknek egyik fő tevékenysége. A pártszervezeteken kivül nincsen ma szervezetünk, amely ezt a munkát vállalhatná és amely alaposan el is tudná végezni.

A szakmai szervezetekben szervezett munkásokat illetékes szervezetük *jogvédelemben* részesiti. Ám az évek óta

tartó világháború olyan viszonyokat teremtett, hogy

a dolgozó munkásembernek és családjának állandóan jótanácsra

nemcsak a munkaviszonyából folyó jogvédelemre van szüksége. Ezerféle tekintetben szorul ma a proletár és családja *tanácsra és védelemre.* Sehol ezt becsületesebben és több jószívűséggel meg nem kaphatja, mint abban a szervezetben, amely az ő sajátja. A kerületi politikai pártszervezetek annál többet nyujthatnak ezen a téren, *mennél inkább feléjük fordul a munkások tömegeinek bizalma.* Ezekre a szervezetekre váró feladatok sokasága közül ha csak egy-két fontosabbat akarunk még felsorolni, akkor rá kell mutatnunk a következőkre. A szakmai szervezet valóban gyönyörü munkát fejtett ki azon a területen is, hogy tagjainak biztositsa azt az *emelkedettebb kulturáju társaséletet,* amelyet az osztálytudatossá vált munkás nem tud nélkülözni akkor, mihelyst megismerte a szocializmus emelkedettebb világnézetét és felfogását. A szakmai szervezet ki tudta ragadni a munkást abból a *förtelmes pocsolyából,* amelybe életét beletaszitotta ez a mai „gyönyörüséges" kapitalista világrend. Amig az egyes szakmai szervezetek taglétszáma kicsi volt, addig a szervezet a munkásnak nemcsak gyakorlótere volt, amelyben harci gyakorlatait végezte, de *iskolája, temploma, szórakozóhelye,* egyszóval *mindene* volt a munkásnak. Ma azonban, amikor a munkások számtalan ezrei tartoznak egy-egy szervezetnek a keretébe, ezen lelki és szellemi szükségletek gondozásának egy részét kell, hogy a politikai pártszervezetek átvegyék és a maguk feladatai keretébe sorozzák. Mennél nagyobb munkástömegek jelentkeznek a pártkörökben és szervezetekben, annál jobban ki lehet ezeket az igényeket elégiteni. Az uj tömegek, a megnagyobbodott tábor állandó *nevelése és tanitása* olyan halasztást nem türő feladata a pártnak, amelyről mindenki tudja és érzi, hogy *ezen fordul* meg a magyar munkásmozgalom *jövendő*

sorsa. A politikai pártszervezeteknek ebben a kérdésben az a szerepük, hogy *a magyar munkásmozgalomnak népiskolává* lehessenek. Hivatásukat ezek a népiskolák annál alaposabban és annál nagyobb örömmel teljesíthetik, minnél *tömöttebb padsorok* előtt hirdethetik tanítóik a szocializmus világmegváltó igazságait.

Mindezeket a dolgokat égetően sürgős uton meg kell oldani, mert

ellenfeleink sem alusznak ám!

Minden jó elvtárs napoukint tapasztalja, hogy a munkásság osztálytudatos szervezkedése és a szocializmus igazságai ellen állandóan folyik a harc. Négy ellenfeleink elmennek odáig, hogy „jóhiszeműnek" és „tudományosnak" látszó fegyverekkel harcolnak a szocializmus céljai és törekvései ellen. A leghasználtabb fegyvereik azonban a gyalázatos rágalmazás, a hazugság és a népbutitás számtalan fajtája. Különösen a feketelelkü *csuhások* népsége az, amely nem tud megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy *az ő ideje lejárt.* Szivós harcot folytat ez a szerzet kétezeréves uralmának megingatása ellen és nincsen az a hitvány és alattomos eszköz, amelyet a „szelidlelkü" „lelkipásztorok" igénybe ne vennének ott, ahol a szociáldemokrácia népmegváltó törekvései ellen kell harcolniok. Ezt a konok ellenséget már csak azért sem szabad kevésre becsülni, mert óriási ma még a hatalma. Sőt tanulhatunk is tőle, hogyan kell hatalmas szervezeteket megalkotni és fenntartani. A klerikalizmusnak ott vannak a pártszervezetei valóban mindenütt, ahol a munkásnép lakik. *Ahány* templom, *annyi* pártszervezet, *ahány pap, annyi bizalmi-férfi* és ezenfelül még a tényleges politikai köröknek és pártszervezeteknek tömérdek sokasága. És mindez a klerikalizmus sötét céljainak szolgálatában.

A lelkekért folyó ez a kétségbeesett küzdelem ellenfeleink részéről csak *fokozódni fog a jogok kiterjesztésének pillanatában.* Számolnunk kell azzal, hogy nemcsak

a klerikálisok, de egyéb politikai és társadalmi rétegek is ki fogják nyujtani csápjaikat, hogy a dolgozó népet behálózzák. A politikai és az egyre élesedő társadalmi küzdelmekben a munkásosztály magával szemben fogja találni az ellenfeleknek egész világát.

Trónok összeomlása, országok összeroppanása, *világátalakulások idejét* éljük. Az igazán szervezett munkás, *a szociáldemokrata* mindig büszke arra, hogy ellenfeleinél jobban és világosabban látja a körülötte folyó politikai harcok értelmét és *világtörténelmi vajudásoknak* célját és irányát. De ez a belátás csak akkor lehet erénye az osztálytudatos munkásnak, ha *cselekvéssé érlelődik*. Cselekedeteinknek viszont csak akkor van értelme, ha ezekre alaposan és minden irányban *felkészültünk* és főleg, ha a szükséges fegyvereket megszereztük. A szociáldemokrata pártköröknek és kerületi pártszervezeteknek tárvanyitva állanak kapui ezekben a nagy időkben. Egyetlen szervezett munkás és munkásnő se kerülje el ezeket, *senki ne legyen a szocializmus hadseregének kötelességmulasztó szökevénye.*